

657.

Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych

z dnia 8 sierpnia 1923 r.

w przedmiocie podpisania w Poznaniu dn. 18 lipca 1923 roku przez pełnomocników Rządów Rzeczypospolitej Polskiej i Rzeszy Niemieckiej protokołu, dotyczącego art. 1 polsko-niemieckiego układu z dn. 29 kwietnia 1922 r. w sprawie ułatwień ruchu granicznego.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w dniu 18 lipca 1923 roku podpisany został w Poznaniu przez pełnomocników Rządów Rzeczypospolitej Polskiej i Rzeszy Niemieckiej protokół, dotyczący uznania za miarodajny niemieckiego tekstu art. 1 polsko-niemieckiego układu z dn. 29 kwietnia 1922 roku w sprawie ułatwień ruchu granicznego (Dz. U. R. P. № 87, poz. 782 z 1922 r.).

Powyższy protokół brzmi słowo w słowo jak następuje:

Protokół.

W artykule 1 polsko-niemieckiego układu w sprawie ułatwień dotyczących ruchu granicznego istnieje sprzeczność pomiędzy polskim i niemieckim tekstem. Stosownie do polskiego tekstu używanie osobowych i pośpiesznych pociągów jest dozwolone, o ile dany pociąg zatrzymuje się w obrębie 10-cio kilometrowym od granicy polsko-niemieckiej; w niemieckim tekście jest używanie pociągów pośpiesznych oraz pociągów, które nie zatrzymują się w obrębie 10-cio kilom. pasa, zakazane.

* Niżej podpisani wyrażają niniejszem zgodę swoich Rządów na to, żeby niemiecki tekst, który jest wyrazem prowadzonych w tej sprawie rokowań był miarodajnym.

Poznań, dnia 18 lipca 1923 r.

M. Koczorowski

P. Eckardt

Protokoll.

Im Artikel 1 des polnisch-deutschen Abkommens über Erleichterungen des Grenzverkehrs vom 29 April 1922 besteht zwischen dem polnischen und dem deutschen Wortlaut eine Unstimmigkeit. Nach dem polnischen Wortlaut ist die Benutzung von Personen und Schnellzügen nur dann erlaubt, wenn ein solcher Zug innerhalb von 10 Kilometern von der polnisch-deutschen Grenze hält; in dem deutschen Text lautet dagegen die Bestimmung dahin, dass die Benutzung der Eisenbahn in Schnellzügen sowie in Zügen, die nicht innerhalb 10 Kilometer von der polnisch-deutschen Grenze entfernt halten, ausgeschlossen ist.

Die Unterzeichneten bringen hierdurch das Einverständnis ihrer Regierungen damit zum Ausdruck, dass der deutsche Wortlaut, der das Ergebnis der vorhergegangenen Verhandlungen darstellt, als massgebend anzusehen ist.

Posen, den 18 Juli 1923.

M. Koczorowski

P. Eckardt

Minister Spraw Zagranicznych: *M. Seyda*

658.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 10 sierpnia 1923 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Najwyższej Izby Kontroli w przedmiocie zmiany rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 6 kwietnia 1922 r. w przedmiocie uiszczania opłat sądowych w znaczkach sądowych.

Na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 17 marca 1921 r. i art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. zmieniających przepisy tymczasowe o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. № 32 poz. 194 i № 106 poz. 770) oraz art. 12 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. o kontroli państwowej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 46 poz. 406) w przedmiocie uiszczania opłat sądowych

w znaczkach sądowych otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłaty sądowe z wyjątkiem wskazanych w § 2 uiszczą się w znaczkach sądowych. Opłaty na sumę powyżej 60.000 mk. można wpłacać również w gotówce. Opłaty ponad 300.000 mk. uiszczą się tylko w gotówce, przyczem do kas poborowych przy sądach okręgowych (apelacyjnych) mogą być wpłacane w gotówkę opłaty nie przewyższające 1.000.000 mk. Opłaty ponad 1.000.000 mk. mają być wpłacane wyłącznie do kas skarbowych”.

§ 2. § 3 rozporządzenia z dnia 6 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 46 poz. 406) otrzymuje brzmienie następujące:

„Znaczki sądowe będą 5 kategorii: po 100 mk., 500 mk., 1.000 mk., 5.000 mk. i 10.000 mk.”.

§ 3. Za pomocą znaczków sądowych po 1 mk., 5 mk., 10 mk. i 50 mk. mogą być uiszczane opłaty sądowe do czasu wyczerpania zapasu tych znaczków, nie dłużej jednak niż w ciągu sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

Minister Skarbu: *H. Linde*

Prezes Najwyższej Izby Kontroli: w z. *Bol. Weycbert*

659.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu

z dnia 11 sierpnia 1923 r.

w przedmiocie umieszczania inwalidów wojennych niezdolnych do samodzielnego zarobkowania i pozbawionych opieki w zakładach opiekuńczych.

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32 poz. 195) w wykonaniu art. 48 tejże ustawy w brzmieniu ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r. zmieniającej niektóre postanowienia ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 67 poz. 608) zarządza się co następuje:

§ 1. Inwalidzi wojenni ciężko poszkodowani z utratą 75—100% zdolności zarobkowej, niezdolni do samodzielnego zarobkowania, przedewszystkiem zaś tacy, których określa § 33 rozporządzenia o zaopatrzeniu inwalidów wojennych z dnia 10 stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 20 poz. 132) mogą być na stałe umieszczeni w odpowiednich zakładach, wymienionych w § 4 niniejszego rozporządzenia, o ile są pozbawieni opieki.

Inwalidzi wojenni ciężko poszkodowani z utratą 45—74% zdolności zarobkowej, o ile są niezdolni do samodzielnego zarobkowania z powodów natury psychicznej lub na skutek funkcjonalnego zaburzenia na tle nerwowym, powstałego w związku przyczynowym ze służbą wojskową, jeżeli równocześnie są pozbawieni opieki osób drugich, mogą być czasowo umieszczeni w tychże zakładach wymienionych w § 4 niniejszego rozporządzenia lecz tylko na okres wyżej wymienionej niezdolności do zarobkowania.

§ 2. Inwalidzi wojenni umysłowo chorzy i pozbawieni opieki mogą być umieszczeni wbrew woli w odpowiednich zakładach wymienionych w § 4 niniejszego rozporządzenia po urzędowym stwierdzeniu choroby umysłowej, o ile choroba nie wymaga leczenia, a dotknięty nią nie jest niebezpiecznym dla otoczenia.

§ 3. Za pozbawionego opieki uważa się inwalidę ciężko poszkodowanego, jeżeli zachodzi jeden z następujących wypadków:

- 1) nie posiada żadnej rodziny;

- 2) członkowie jego rodziny nie są w możności poświęcić się jego pielęgnacji;

- 3) kalectwo (choroba) jego budzi odrazę osób, stanowiących jego otoczenie.

Okoliczności wymienione pod 1 i 2 winny być stwierdzone przez władzę administracyjną, wymienione zaś pod 3), przez lekarza powiatowego.

§ 4. Przez odpowiednie zakłady, wzmiankowane w § 1 niniejszego rozporządzenia rozumie się domy inwalidów wojennych, organizowane i utrzymywane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

W razie braku miejsc w domach inwalidów inwalidzi mogą być umieszczeni w odpowiednich zakładach samorządowych i społecznych na koszt Skarbu Państwa na zasadzie umowy zawartej z temi zakładami przez organa Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. Nadzór i kontrolę nad zakładami, wymienionymi w § 4 niniejszego rozporządzenia sprawują urzędy wojewódzkie, które na zasadzie instrukcji i regulaminu wydanych przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej:

- a) decydują o przyjęciu inwalidów wojennych do zakładów, znajdujących się na ich terenie względnie o zwolnieniu ich z tych zakładów,
- b) prowadzą ewidencję zakładów i schronisk dla inwalidów wojennych na terenie swego województwa oraz ewidencję inwalidów wojennych, znajdujących się w tych zakładach na podstawie aktów ewidencyjnych, przedkładanych przez zakłady,
- c) przedkładają Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej sprawozdania o wykonywaniu opieki nad inwalidami wojennymi w zakładach i schroniskach oraz odnośne preliminarze budżetowe na podstawie sprawozdań i preliminarzy, przedstawianych przez zakłady i schroniska,
- d) asygnują wymienionym zakładom sumy potrzebne na ich utrzymanie i zwracają poniesione wydatki zakładom samorządowym i społecznym, w których umieszczeni są inwalidzi wojenni,
- e) podają do wiadomości powiatowej komendy uzupełnień datę przyjęcia inwalidy do zakładu lub zwolnienia z zakładu w celu umożliwienia odpowiednich zmian w ewidencji inwalidów wojennych oraz do wiadomości izby skarbowej, w celu unormowania wypłaty renty inwalidów i ustalenia wysokości renty ich rodzin.

§ 6. Inwalidzi wojenni, którzy korzystają z opieki w zakładach wymienionych w § 4 niniejszego rozporządzenia, otrzymują bezpłatnie: całkowite utrzymanie, odzież, w razie potrzeby całkowite leczenie.

Inwalidzi wojenni umieszczeni na stałe otrzymują odzież na własność, zaś inwalidzi wojenni, umieszczeni w zakładach czasowo, korzystają z odzieży inwentarzowej zakładów, a otrzymują tę odzież na własność, jeżeli przebywali w zakładzie przynajmniej 1 rok.

Rentą umysłowo chorego inwalidy może dysponować na rzecz chorego za zgodą opiekuna prawnego inwalidy—zarządzający Zakładem.